

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ÛMIT, AHMET

Poarta dervişilor/ Ahmet Ümit; în românește de Roxana Popescu. - București: Editura Vivaldi, 2019
ISBN 978-973-150-149-9

I. Popescu, Roxana (trad.)

821.17/.88

Bab-1 Esrar by Ahmet Ümit

Copyright©2018, Ahmet Ümit-Kalem Agency

Reproducerea integrală sau parțială sub orice formă (scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică prin internet sau alte rețele) în scop comercial sau gratuit fără acceptul prealabil al Editurii VIVALDI, deținătoarea copyrightului, reprezintă încălcarea legislației în vigoare și se pedepsește conform reglementărilor actuale.
Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin Editurii VIVALDI.

AHMET ÜMIT

**POARTA
DERVIȘILOR**

În românește de:
ROXANA POPESCU

Editura VIVALDI

de șapte ori și cel șapte al șaptesc și cel șaptesc al șaptesc
câtă. Dar trupul lui era sub pământ într-o mână. Acum
că trupul totuși încă nemisocot în pace, era o liniște deplină și
desigur, pe pământ. Fără să era cea din urmă clipă a lumii.
Cel vi, moși, întreaga creație a lumii amușe, era într-o naștin-
tă totuși. Măreții ploc, spânzul ce dădea în floare, narcisele
înflorite, aroma pământului de grădină... vii, moși, întreaga
creație amușe, toți și toate erau cuprize în sângele de pe
piatră.

Sânge pe piatră, luna plină sus pe cer și mireasma pământului din grădină. Copacii dansau în aerul tulburător de rece. Era vremea la care înfloreau spânzul, anotimpul în care narcisele erau în floare. Șapte bărbați au apărut în grădină. Șapte inimi furioase, șapte rațiuni pe care ura pusese stăpânire, șapte cuțite perfect ascuțite. Șapte bărbați pe care îi ajunsese blestemul călcau în picioare grădina, spulberând liniștea în șapte direcții în drumul către ușa din lemn unde fusese descoperită victima.

Sânge pe piatră. O atmosferă rece, sinistră în grădină. Doar luna plină era martoră la crimă. Fără cea mai mică tulburare, fără teamă, fără cel mai mic fior se strecura printre frunzele veștede ale măreților plop. Cel mai tânăr dintre bărbați a bătut la ușă. Cel mai vârstnic a strigat numele celui aflat înăuntru. Și cei șapte bărbați și-au înfipt lama cuțitelor în cel chemat afară.

Sânge pe piatră, ură în inimile bărbaților, o liniște profundă în luna plină. Undeva, departe, plângea un copil, un alt copil se foia de colo-colo în una din case. Undeva, departe, o fetișcană dormea pe câmp, trupul unei copilite putrezea în pământ. Pe când cel mai tânăr dintre cei șapte înfigea cuțitul în trupul bărbatului copila se zbatea în mormânt. Un zâmbet i-a înflorit pe chipul pe care nici măcar moartea nu reușise să-i secătuiască dârzenia. În timp ce bărbatul cel mai tânăr înfigea lama cuțitului în victimă, din gâtul tinerei a țâșnit o ultimă suflare ce pare că fusese ținută acolo prizonieră, ceva ce amintea de un oftat de ușurare.

Sânge pe piatră, șapte cuțite au deschis șapte răni. Din ele au țâșnit șapte râuri sângerii. Trupul bărbatului a vibrat

de șapte ori și cei șapte au tresărit și ei cu fiecare lovitură de cuțit. Dar trupul fetei aflat sub pământ nu a mai tresărit. Acum că trupul fetei zăcea nemișcat, în pace, era o liniște deplină și deasupra, pe pământ. Părea că era cea din urmă clipă a lumii. Cei vii, morții, întreaga creație a lumii amuțise, era într-o neclintire totală. Măreții plopi, spânzul ce dădea în floare, narcisele înflorite, aroma pământului de grădină.....viii, morții, întreaga creație amuțise, toți și toate erau captive în sângele de pe piatră.

„...din stepă, un oraș se ridică
înaintea ochilor mei”

Mai era o jumătate de oră până când avionul să înceapă coborârea dar chiar și așa nu reușeam să scap de neliniștea ce mă chinuia. Și știam foarte bine că frământarea aceea nu avea să dispară pe negândite în momentul în care aterizam. Nu-mi dorisem să mă aflu în acel loc, dar faptul se datora atitudinii autoritare a celui care se considera cel mai competent director din lume, Simon. Argumentul lui fusese acela că știu limba turcă, la care adăugase faptul că eram familiarizată cu ceea ce înseamnă cultura turcă.....și că era vorba de o situație atât de importantă încât nimeni altcineva nu ar fi fost în stare să o rezolve. Era vorba de o asigurare în valoare de trei milioane de lire sterline....Și chiar în acele momente blestemam faptul că eram familiarizată cu această cultură și faptul că mai fusesem în acel oraș. Am oftat exasperată, fiind pe deplin convinsă că oftatul nu-mi era de niciun ajutor. Cel puțin nu eram străină de această țară, îmi tot repetam în gând. Cu șase luni în urmă când fusesem în Brazilia nu știam nimic despre acele locuri și cu toate acestea lucrurile au mers bine. N-aveam altceva de făcut decât să încetez să mă gândesc la astfel de lucruri și să mă apuc de treabă. M-am uitat la cifrele de pe monitorul laptop-ului aflat pe genunchii mei. Cifrele mă priveau și ele pe mine dornice să mă apuc de treabă. Așa că m-am apucat de treabă. Privind cifrele din poliță am început să mă gândesc la cât s-ar ridica pagubele produse de incendiul din hotelul Yakut. La o nouă recalculare, mintea mea a pornit să bată alte cărări. Imposibil. Gândurile mele zburau în toate direcțiile încât era greu să lucrez. Am închis laptopul și l-am pus în servietă. Pe când mă aplecam să-l

pun sub scaun mi-a trecut un gând prin minte. Oare îi făceam rău bebelușului dacă mă aplecam astfel? O idee absurdă. Nu avea nici măcar două luni și cu greu putea fi numit bebeluș. Oricum, de îndată ce mă întorceam la Londra urma să mă ocup și de această problemă. Cu toate astea m-am îndreptat imediat temându-mă să nu-i fac vreun rău. Privirile mele le-au întâlnit pe cele ale femeii între două vârste care ședea lângă mine. Din momentul în care urcasem în avion dorise cu ardoare să converseze cu mine. Încotro mă îndreptam...de unde veneam...cine eram? În schimb, eu nu aveam chef să flectăresc cu ea. N-am reușit nici măcar să-i zâmbesc așa că m-am întors privind pe geam.

Cerul era senin. La orizont se stingea un soare purpuriu. La mii de metri sub noi un mănunchi de nori se răsfirea deasupra unei întinderi de pământ. O suprafață uriașă lipsită de copaci, fără pâraie, perfect netedă. La prima mea călătorie prin aceste locuri am străbătut pământurile cu autobuzul alături de tatăl meu. Oare trecuseră douăzeci și cinci de ani? Mai mult? Pe atunci nu existau zboruri directe spre Konya așa că am aterizat în Ankara. Apoi a urmat o călătorie de patru ore timp în care am străbătut această stepă întinsă care părea oricum nesfârșită. Când, deodată, în mijlocul acelei câmpii etern cafenie de pe care lipseau cu desăvârșire văi sau culmi s-a produs un miracol. Un lac alb asemenea zăpezii imaculate.

— Tati, sunt pești în lac?

El și-a întors privirile negre precum cărbunii și s-a uitat la lacul de un alb imaculat apoi mi-a răspuns :

— Mă tem că nu, fata mea. Nu există niciun fel de viață acolo. Și totuși există ceva absolut necesar pentru viață: sare.

Oare aveam nouă ani? Eram poate mai mică? Mama nu ne însoțea. Eram doar eu și tata. Mă plictiseam de moarte după atâtea ore petrecute străbătând câmpia nesfârșită, netedă.

— Oare când ajungem, tati?

Tata a zâmbit și mi-a acoperit ochii cu mâna.

— Numără până la doisprezece în tăcere.

Am numărat și când și-a retras mâna ne aflam la capătul drumului și din stepă un oraș se înălța înaintea ochilor mei.

Am rămas împietrită. Îl priveam pe tata cu venerație.

— Tati, ești cumva magician?

M-a sărutat pe frunte.

— Sunt doar un om care aparține acestor locuri.

După ce tata ne-a părăsit, oricare dintre gândurile legate de el îmi provoca o mare tulburare. Mi-l aminteam ca pe un bărbat zvelt, nu neapărat înalt. Părul nisipiu și fruntea îngustă se înălțau deasupra sprâncenelor asemenea a două nervuri de aceeași culoare nisipie de sub care te priveau doi ochi mari ca două boabe de struguri negri. Avea un nas subțire, acvilin și o barbă de culoare arămie ușor înspicată. Pe chipul prelung, îngust, purta un aer melancolic pe care îl ducea pretutindeni cu el. Pentru majoritatea oamenilor melancolia pare un atribut nepotrivit dar tatei îi dădea un aer distins. Mama îl iubise la nebunie. Mama îi săruta buzele și spunea că nu există alt bărbat pe lume căruia melancolia și suferința să i se potrivească mai bine. Cred că el se simțea jenat de aceste afirmații, deși eu nu am amintiri clare despre toate astea. Totuși, chipul prelung și palid, melancolia din ochii negri...toate acestea nu le pot da uitării, în ciuda faptului că asta-i tot ce-mi doresc din toată inima...pentru că tata, fără nicio explicație, a hotărât să plece, să iasă din viața noastră și să fie cu un alt bărbat, oricât de surprinzător poate părea acest fapt. Așa că nu, nu vreau să-mi amintesc de el. Și pentru a alunga amintirea lui mi-am desprins privirile de pe fereastră și am privit înainte. Privirile flămânde ale femeii nu mă părăseau. Era atât de enervant încât de data aceasta în loc să privesc pe fereastră am preferat să închid ochii și să mă concentrez pe sunetele scoase de motoarele avionului. Dacă aș reuși să scap de sentimentul de neliniște! Am încercat să-mi limpezesc mintea. Să nu mă mai gândesc la copilul care creștea în mine cu fiecare secundă, să nu mă mai gândesc la tata și nici la orașul lui în care aveam să sosesc împotriva voinței mele...Voiam să scap de trecutul meu, de ziua asta, de viitor. Pentru o vreme, voiam să mă pierd într-o beznă totală, în cea mai profundă, cea mai pașnică grădină a somnului. Să-mi abandonez trupul, mintea și inima neantului...

Și în acel moment am auzit vocea. Glasul unui bărbat... blând, cald, plin de afecțiune. La început nu am înțeles ce spunea așa că am încercat să ignor celelalte zgomote și să ascult acel glas. Mormăia nemulțumit, parcă mă certa prietenește sau îmi adresa reproșuri pline de afecțiune. Am auzit cât se poate de limpede pentru a nu mai exista niciun fel de îndoieli:

— Kimya...Kimya...

— Am tresărit. Am deschis ochii. Am aruncat o privire spre femeia care ședea alături de mine dar aceasta nu mai părea interesată de mine; se uita la ecranul din fața ei încercând să afle poziția avionului în acel moment. Am privit în jur uluită. Locurile din spatele meu erau libere. Am privit în față din nou...unde ședea o fată și un băiat. Nu exista nimeni în jur care să-mi rostească numele. Visasem. Dar când adormisem? Probabil ațipisem pe când stăteam cu ochii închiși.

— Kimya! am auzit din nou.

De data aceasta glasul venea din amintirile mele. Nimeni nu mi se mai adresase cu acest nume de foarte mult timp...în niciun caz de când tata ne părăsise. Singurele persoane care îmi spuneau Kimya erau tata și Shah Nesim, prietenul tatei, sufletul său pereche și omul care în cele din urmă îl luase de lângă noi. Omul cu trup viguros, cu degete vânjoase și chip prelung. Ochii lui cu priviri aurii te străpungeau cu o afecțiune fără sfârșit...Cel puțin așa mi-l amintesc eu. Dacă există amintiri cu o conotație negativă legate de el, eu nu mi le amintesc. Exceptând, bineînțeles faptul că l-a răpit de lângă noi pe tata.

În schimb, atunci când era furioasă, mama vorbea despre el ca despre „diavolul cu ochi aurii”. Cu trecerea timpului,

durerea din inima ei s-a mai domolit și atunci a început să fie mai puțin aspră în privința lui. „Poate sunt mai fericiți decât noi. Da, sunt egoiști, dar și mai norocoși ca noi, căci au țeluri de dragul cărora pot renunța la cei pe care-i iubesc.” Deși nu eram pe deplin capabilă să înțeleg care erau acele țeluri știam că era vorba de religie, de o anume credință. Auzisem despre asta de la tata, aflasem din cărțile mistice, care de care mai colorată, cu povestiri, ilustrații, rugăciuni pe care mi le dăduse...pe toate le uitasem....Da, toate acestea erau legate de credința lui. Când am devenit adolescentă am încercat să-l înțeleg pe tata al cărui chip nu s-a estompat niciodată din mintea mea cum nu a pălit nici chipul șahului său cu ochi aurii. Îmi doream un motiv pentru care tata care mă iubise la nebunie, într-o zi, pe negândite, găsisese de cuviință să-și facă bagajul și să plece. Dar nu găseam niciunul. Și cu toate că era posibil ca mama să-l fi dat uitării, pentru mine nu era suficient, nu-mi oferea o explicație. Acesta era și motivul pentru care nu foloseam numele pe care mi-l dăduse el, Kimya. Deși acest nume era scris în certificatul meu de naștere, încercam să-l dau uitării, așa cum încercasem să uit de tata. Încă de la început mamei nu i-a plăcut numele Kimya. Chiar și în zilele senine petrecute împreună cu tata când era vrăjită de cultura răsăriteană, niciodată mama nu mi-a spus Kimya. Pentru ea am fost totdeauna Karen. Cu toate acestea nu o deranja să-l audă pe tata spunându-mi Kimya. Și nici măcar o dată nu l-a muștrat pe Shah Nesim pentru că mă striga Kimya.

Se întâmpla cu doi ani mai înainte ca tata să ne părăsească. Așa cum se întâmpla adesea, tata și Shah Nesim se închiseseră într-o cameră din care nu au ieșit ore întregi. La un moment dat, Shah Nesim a apărut în cadrul ușii și a strigat:

— Kimya...Cu binecuvântarea Domnului poți să-mi aduci un pahar cu apă?

În tot acest timp eu și mama am stat în living. Furioasă nu din pricina faptului că-mi ceruse să-i fac un mic serviciu ci pentru că petrecuse ore în șir alături de soțul ei, singuri într-o încăpere, mama a izbucnit:

— Numele ei este Karen, nu Kimya...

După care s-a ridicat chiar ea și a adus o carafă plină până la buză cu apă și a dus-o până la ușa camerei în care se aflau.

Shah, fără a fi ofensat sau tulburat a întredeschis ușa și a luat carafa spunând doar:

— Mila Domnului fie cu tine.

Brusc, pe mama a cuprins-o mânia...oare ce era în mintea omului de nu-i permitea să intre în camera soțului ei în propria ei casă? Dar mama și-a înghițit mânia cel puțin până am plecat eu la școală. După aceea lucrurile au evoluat până când s-a ajuns în punctul în care Shah Nesim nu a mai fost bine-venit în casa noastră. Poate acesta e motivul pentru care tata ne-a părăsit. Niciodată n-am vorbit cu mama despre acest subiect pentru că mi se părea lipsit de importanță. Adevărul era unul și anume că indiferent care va fi fost motivul, tata ne părăsise pentru a fi alături de acel bărbat. Și nimeni nu-mi mai spusese Kimya vreodată, nici măcar în vis. Dar acum, în timp ce închisesem ochii pentru o clipă...Era oare posibil să nu fi fost doar un vis? Era posibil ca tata și Shah Nesim să se afle în același avion cu mine? Era de-a dreptul absurd și eram conștientă de asta dar cu toate acestea nu m-am putut abține de la a îndrepta scaunul și a privi în jur. Femeia aflată alături de mine privea și ea împrejur suspicioasă fără să înțeleagă ce se întâmpla cu mine. Cum era de așteptat nici unul dintre cei doi nu se afla acolo.

Incapabilă să se mai stăpânească femeia m-a întrebat:

— Ce e? Sper că nu te simți rău.

Am încercat să zâmbesc.

— Nu. Sunt bine. O căutam pe însoțitoarea de zbor.

Trebuie să-mi păstrez calmul, mi-am spus și m-am îndreptat în scaun. Fusese doar un vis. Fusese un zbor lung de la Londra la Istanbul și de acolo la Konya fără nicio pauză. Și la toate astea se mai adăuga și noaptea nedormită din ajun când în ciuda faptului că îl aveam pe Nigel alături de mine fusesem măcinată de tot soiul de temeri. Mă aflam într-o scurtă călătorie. Nu avea să dureze mai mult de câteva zile. La sfârșitul săptămânii aveam să fiu la Londra. Gândurile mi-au zburat la mama și la Nigel. Apoi am zâmbit când m-am gândit la Londra și astfel

starea de nervozitate s-a mai risipit. Îmi spuneam că era bine să închid ochii și să mă odihnesc puțin mai înainte ca avionul să aterizeze. Dar de îndată ce am închis ochii am tresărit la auzul unui glas. De data aceasta nu mă striga nimeni pe nume. Era însoțitoarea de bord care anunța:

Stimați pasageri, ne apropiem de destinația noastră. Vă rugăm să rămâneți așezați și să vă puneți centurile de siguranță, să vă asigurați că mesele și scaunele sunt în poziție verticală și că bagajele de mână sunt în siguranță sub scaunele din fața dumneavoastră în vederea aterizării.

Priveam la cei care așteptau să-i întâmpine pe pasagerii avionului abia sosit și căutam din priviri o pereche de ochi care să pară preocupați în a mă găsi, mă uitam după un chip zâmbitor, după o persoană cu un carton pe care să fie scris numele meu, dar în zadar. Femeia care stătuse în avion alături de mine îmbrățișa cu afecțiune două tinere venite în întâmpinarea ei. Chiar și cei doi tineri care călătoriseră pe locurile din fața mea erau așteptați de un domn în vârstă. În tot acest timp, având un aer oarecum stingherit eu stăteam cu bagajele în jurul meu în mijlocul mulțimii. Ce trebuia să fac? Dacă aruncam priviri neajutorate în stânga și-n dreapta nu rezolvam nimic așa că am pornit spre ieșire trăgând valiza după mine. Pe când îmi făceam loc prin mulțimea de oameni veseli care se bucurau de revederea cu cei dragi am auzit glasul firav al unui bărbat care striga:

— Domnișoară Greenwood... domnișoară Greenwood ?

M-am întors și am zărit un bărbat dolofan îmbrăcat într-un costum de culoare gri. Se apropia în grabă de mine, respirând cu greu, cu fruntea strălucind de sudoare. Probabil alergase pentru a ajunge la timp. Extrem de tulburat a rostit într-o engleză cu puternic accent:

— Scuze! Domnișoara Greenwood ?

Aerul tulburat al bărbatului, încordarea lui și accentul puternic m-au deranjat profund.

— Da. Da, eu sunt domnișoara Greenwood.

Ar fi trebuit să respire ușurat, în schimb s-a făcut roșu ca o sfeclă.

— Scuze! E târziu, încerca el să-mi explice în engleza lui rudimentară. Există un prieten. Știe engleză. Venea el dar...

Chiar nu voiam să ascult ce avea de spus, nu voiam să-l văd frângându-și mâinile în fața mea. Tot ce-mi doream era să merg la hotel, să fac un duș și să mă arunc în pat. Oftând, oarecum furioasă i-am spus:

— Te rog nu te chinui să vorbești în engleză pentru a-mi face pe plac. Vorbesc limba turcă.

Ochii bărbatului au strălucit de încântare și buzele lui subțiri au schițat un zâmbet larg de parcă ar fi întâlnit o rudă apropiată. Cu un aer plin de recunoștință a reușit să spună:

— Așa, deci știți turcește. Minunat! Eu sunt Mennan. Mennan Fidan. Proprietarul agenției din Konya.

Dându-și seama că eram total dezinteresată a presupus că eram furioasă.

— Încă o dată îmi cer scuze pentru întârziere.

— Nicio problemă domnule Fidan. Cum ajungem acolo?

A privit agitat în jurul său apoi a fluturat mâna spre ușa din stânga.

— Pe aici.

Am pornit spre direcția indicată, trăgând bagajul după mine. Îndată, Mennan m-a ajuns din urmă și mi-a luat bagajul.

— Vă rog! Îl duc eu.

Pe chipul său se putea citi o expresie de-a dreptul patetică, rugătoare, așa că am cedat.

— Duc eu și ăsta, a continuat arătând spre laptop.

— Mulțumesc, dar cu ăsta mă descurc eu.

Apoi am părăsit aeroportul. Soarele care de-a lungul călătoriei însoțise neabătut avionul, dispăruse brusc de parcă își sfârșise misiunea, deși încă nu coborâse întunicul deplin. O lumină stranie se lăsase pretutindeni, o lumină argintie învăluia stepa dându-i un aer de molcomă deznădejde.

Când venisem pentru prima dată în acele locuri împreună cu tata, în jur plutea o lumină blândă, caldă...Cred că ajunsesem târziu după prânz, poate spre seară, mai înainte de apusul soarelui. Străzile, pereții caselor, geamurile de la ferestre, frunzele copacilor, chipurile oamenilor, toate erau scăldate într-o lumină aurie – o lumină aurie cu o tentă ruginie care în afara faptului că dădea strălucire orașului colora fiecare obiect asupra căruia aluneca precum o pulbere sclipitoare